

936 4

VOORLOPIG VERSLAG

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de Zitting 1948)

De vaste Commissie voor Privaat- en Strafrecht, in wier handen dit wetsontwerp is gesteld, kan er zich mede verenigen, dat de tarieven der griffierechten met 50 pct. zullen worden verhoogd en dat de tarieven voor vergoeding wegens tijdverzuim en verblijfskosten aan getuigen, welke thans in civiele zaken en strafzaken verschillend zijn, voor beide categorieën gelijk zullen worden geregeld. Wat dit laatste betreft, kan zij met de nieuwe maxima van f 8 en f 12 per dag eveneens instemmen.

Met betrekking tot de griffiekosten werd er intussen op gewezen, dat de verhoging niet alleen zal worden toegepast in zaken, waarin het volle tarief, doch ook in die, waarin het verminderde tarief wordt berekend. De commissie heeft zich afgevraagd, of dit de toch reeds spaarzame toepassing van het verminderde tarief niet zal doen verminderen, hetgeen zij zou betreuen. Het blijft de taak van de rechter, na te gaan of iemand het volle of het halve tarief kan betalen, dan wel in het geheel niet tot betaling van proceskosten in staat is. Hierbij zal hij natuurlijk met het verhoogde tarief rekening moeten houden. Indien dit er toe zou leiden, dat de rechter vaker dan tot dusverre gratis procederen in plaats van procederen tegen verminderd tarief zou toestaan, kan daartegenover staan, dat hij in andere gevallen zal toestaan, dat iemand, die tot dusverre het volle tarief moest voldoen, nu tegen verminderd tarief procedeert. Deze verschuivingen zullen, naar het de commissie voorkomt, zich echter slechts bij uitzondering behoeven voor te doen, en wel speciaal in die gevallen, waarin de inkomsten van een bepaald persoon geen gelijke tred hebben gehouden met de algemene stijging van het in geld uitgedrukte loon.

Het is de commissie opgevallen, dat van de vergoedingen, genoemd in artikel 11 van het Tarief in strafzaken, alleen die voor een psychiatrisch of neurologisch onderzoek zal worden verhoogd, nl. van f 40 op f 50, terwijl de overige tarieven (onderzoek van een verwonde, lijkopening, onderzoek naar krankzinnigheid, enz.) gelijk zullen blijven. De Ministers noemen deze laatste vergoedingen in de praktijk bevredigend. Gaarna zal de commissie nader vernemen, waarop deze uitspraak berust. Meent men in de kringen der geneeskundigen inderdaad, dat de bedragen, in de wet genoemd, voldoende zijn? Acht men in die kringen de verhoging van f 40 tot f 50 voor een psychiatrisch

onderzoek eveneens voldoende? Het is toch wel enigszins vreemd, dat de griffierechten zullen worden verhoogd met 50 pct., doch het maximum van deze vergoeding slechts met 25 pct., terwijl de overige vergoedingen van artikel 11 in het geheel niet hoger zullen worden.

Met betrekking tot het tarief voor vertalingen, dat thans f 1,50 per bladzijde van 25 regels bedraagt, wordt een verdubbeling voorgesteld. Naar de commissie meent, is zelfs deze verdubbeling niet in alle gevallen voldoende. Dikwijls moeten tegenwoordig ingewikkelde vertalingen van technische aard worden vervaardigd, welke veel moeilijker werk eisen dan de wetgever zich bij het tot stand komen van de wet van 18 April 1874 waarschijnlijk heeft voorgesteld. Het schijnt dan ook, dat in de praktijk de beëdigde vertalers, althans voor werk, dat niet onder deze wet valt, een hoger tarief in rekening brengen. Een redelijke oplossing zou wellicht kunnen worden gevonden door voor vertaalwerk niet een vast bedrag in de wet te noemen, doch een maximum, dat dan aanmerkelijk hoger zou moeten zijn dan de nu voorgestelde gefixeerde som. De rechter kan bij de vaststelling der vergoeding dan rekening houden met de aard der vertaling en de vergoeding doen aansluiten bij de tarieven, die zich in de vrije maatschappij voor juridisch-technische vertalingen hebben ontwikkeld.

Het voorstel om mogelijk te maken, dat ook aan geleiders van getuigen vergoeding voor tijdverzuim wordt toegekend, heeft de instemming der commissie. Dat de rechter zal moeten beoordelen, of het geleide nodig was, acht zij juist. Zij meent echter, dat de mogelijkheid van zulk een vergoeding aan geleiders van kinderen, die als getuigen moeten verschijnen, niet moet worden beperkt tot het geval van kinderen beneden vijftien jaar. Ook bij iets oudere kinderen, in het bijzonder meisjes, kan het volkomen redelijk zijn, dat de ouders hen niet alleen willen laten reizen. Dit kan o.a. afhangen van de afstand, waarover zij zullen moeten reizen, de plaats, waarheen zij zich moeten begeven, en de vraag, of zij gewend zijn te reizen en zich zelfstandig te bewegen. In elk geval meent de commissie, dat de grens van vijftien op zestien jaar gebracht behoort te worden.

Kan de Regering, zo zou de commissie ten slotte willen vragen, een raming geven van de verhoging van de ontvangsten en van de uitgaven, welke van het van kracht worden van deze voorstellen het gevolg zal zijn?

Aldus vastgesteld 28 October 1948.

TERPSTRA.

DONKER.

BACHG.

WITTEWAALL VAN STOETWEGEN.

TENDELOO.

STOKVIS.

VAN THIEL.

